

Arrest

nr. 109 940 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juni 2012. De beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. MELKEBEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 januari 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*), in de hoedanigheid van bloedverwant in de opgaande lijn.

Op 14 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt loonfiches van zijn dochter voor om dit aan te tonen. Hieruit blijkt dat de referentiepersoon ongeveer 1400€ per maand verdient. Uit het rijksregister blijkt echter dat ook de moeder en de schoonmoeder van de referentiepersoon ten laste komen van haar. Bijgevolg is het inkomen van de referentiepersoon niet voldoende toereikend om drie personen effectief ten laste te nemen, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen en om te garanderen dat geen van hen ten laste zal vallen van de Belgische openbare overheden.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst en in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon.

Betrokkene legt allerlei documenten voor uit Nederland in verband met zijn remigratie en pensioen. Aangezien uit deze documenten niet met zekerheid kan afgeleid worden dat betrokkene op heden niet over dit pensioen uit Nederland beschikt, heeft betrokkene daarmee niet aangetoond dat hij in het verleden ten laste was van zijn dochter en dat hij niet over eigen inkomsten beschikt in het land van herkomst.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna verkort het EVRM).

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

Art. 8 van dit verdrag stelt dat:

“[...]”

Zoals hoger reeds aangehaald heeft verzoeker een stabiele leefsituatie uitgebouwd in België. Hij verblijft samen met zijn echtgenote in de woning van zijn dochter en diens gezin.

Overeenkomstig alinea 2 van artikel 8 EVRM is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover dit bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is.

Naar aanleiding van de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden in België werd door verzoeker eveneens een uittreksel van zijn strafregister voorgelegd. Hieruit blijkt dat verzoeker geen eerdere veroordelingen of andere sancties heeft ondergaan. Verzoeker vormt dan ook geen enkel gevaar voor de openbare veiligheid, de nationale veiligheid of de economische veiligheid van het land.

Zie: stuk 9 - uittreksel strafregister verzoeker

De inmenging in dit recht was dan ook geenszins gerechtvaardigd, zoals uit de verdere uiteenzetting zal blijken.

Opdat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM dient verzoekster (sic) aan te tonen dat er sprake is van een dermate hechte familieband. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van de vreemdeling en zijn familie. (eigen onderlijning) Zie: RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801

In de eerste plaats dient er dus onderzocht te worden of er een gezinsleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd en het gaat dus om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. De persoonlijke band tussen de familie- of gezinsleden moet voldoende hecht zijn. Dit is een feitenkwestie.

Zie: L. DENYS, “Rechtsbescherming: bescherming door de grondrechten” in Overzicht van het Vreemdelingenrecht, Kort[r]ijk-Heule, UGA, 2012, 436.

Verweerster probeert er zich makkelijk van af te maken door te stellen dat er in deze geen sprake is van een voortgezet verblijf. Het EHRM heeft in het verleden beslist dat er geen inmenging is, en er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM, indien het gaat om een eerste toelating.

Verweerster verliest echter uit het oog dat er bij een eerste aanvraag om verblijf nog steeds onderzocht moet worden of er een positieve verplichting voor de staat is om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets. Indien na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, is er een schending van artikel 8 EVRM.

Het gaat aldus om een positieve verplichting voor de staat om artikel 8 EVRM na te leven door aan een vreemdeling toe te staan op zijn grondgebied te verblijven indien er gezinsleden, eigen onderdanen of vreemdelingen verblijven. Zie: L. DENYS, "Rechtsbescherming: bescherming door de grondrechten" in Overzicht van het Vreemdelingenrecht, Kort[r]ijk-Heule, UGA, 2012, 436.

De "fair balance"-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden [moeten] worden bekeken, om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Zie: EHRM 26 maart 1985, nr.8978/80 (X. en Y. vs. The Netherlands)

Verweerster heeft nagelaten deze "fair balance"-toets uit te voeren.

In deze kan er geen twijfel bestaan over de positieve verplichting van verweerster, noch over het feit dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.
Het eerste middel is aldus gegrond."

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Zoals zowel verweerder als verzoeker aangeven is het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

In geval van een relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, zoals *in casu*, zijn echter bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve banden en afstammingsbanden om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen ("The Court also reiterates the principle that relationships between parents and adult children *do not fall* within the protective scope of Article 8 unless "additional factors of dependence, other than normal emotional ties, are shown to exist" in EHRM 13 december 2007, Emonet and Others, n°39051/03, §35). Het blijkt verder uit de rechtspraak dat het Hof duidelijk een onderscheid maakt tussen het kerngezin en familieleden buiten het kerngezin enerzijds, en tussen afhankelijke familieleden en niet-afhankelijke familieleden, in dat laatste geval wordt een gezinsleven niet aanvaard (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen, nr. 48321/99, §97: "Furthermore, the existence of "family life" could not be relied on by the applicants in relation to the first applicant's *elderly parents*, adults who did not belong to the core family and who have not been shown to have been dependent members of the applicants' family, the

applicants' arguments in this respect not having been sufficiently substantiated", zie ook N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2007, 97).

In het geval van de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen is er geen sprake van de situatie van een kerngezin. *In casu* betreft het de verhouding tussen een meerderjarige dochter die reeds een gezin heeft gesticht en haar ouders. In dit geval kan enkel van een gezinsleven gesproken worden als de ouders als afhankelijke familieleden kunnen worden beschouwd. Het feit dat verzoeker samen met zijn echtgenote verblijft in de woning van zijn dochter en haar gezin is dus niet afdoende. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift en meer bepaald de uiteenzetting van zijn eerste middel, niet ingaat op de al dan niet bestaande band van afhankelijkheid. De Raad zal zich dan ook beperken tot het onderzoeken of er sprake is van een financiële afhankelijkheid, nu dit de reden is waarop verzoeker zich beroept om een verblijf in België te verkrijgen.

Tevens wijst de Raad er op dat hij zich voor de beoordeling van het gezinsleven dient te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing. Immers dient de vreemdeling in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. De Raad vermag geen rekening te houden met stukken die na de bestreden beslissing werden voorgelegd.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing betwist verweerder dat afdoende is aangetoond dat verzoeker en zijn vrouw onvermogen zijn in het land van herkomst en in het verleden ten laste zijn geweest van de referentiepersoon en wat de situatie op heden betreft, stelt verweerder vast dat het inkomen van de referentiepersoon onvoldoende is om verzoeker, diens echtgenote en de schoonmoeder van de referentiepersoon ten laste te nemen. Zoals *infra* zal blijken, meent de Raad dat verweerder niet kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing geen sprake is van een duidelijke afhankelijkheidssituatie van verzoeker ten aanzien van zijn dochter. Bijgevolg voldoet verzoeker niet aan de vereiste van gezinsleven zoals bepaald in artikel 8, lid 1 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De discussie tussen verzoeker en verweerder of er in geval van een eerste toelating moet worden onderzocht of er een positieve verplichting voor de staat is om het recht op gezinsleven te handhaven en ontwikkelen, is enkel relevant indien wordt aangenomen dat er een gezinsleven is in de zin van artikel 8, lid 1 van het EVRM, wat *in casu* niet het geval is.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat zelfs aangenomen dat verzoeker zou kunnen aantonen dat er een gezinsleven is, hetgeen hij *in casu* nagelaten heeft te doen, dan nog dient er bij de fair balance-toets te worden nagegaan of het nagenoeg onmogelijk is voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Verzoeker heeft ten deze geen elementen aangebracht die wijzen op dergelijke onmogelijkheid.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker licht zijn tweede middel toe als volgt:

"De beslissing van verweerder is gesteund op een motivering die NIET beantwoordt aan de realiteit en die NIET draagkrachtig is.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. (www.vreemdelingenrecht.be)

1. Verkeerde berekening referentie-inkomen

Verweerder baseert zich voor haar beslissing uitsluitend op de loonfiches van de referentiepersoon, zijnde de dochter van verzoeker, aangezien zij haar beslissing motiveert als volgt:

"Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond ten taste te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt loonfiches voor om dit aan te tonen. Hieruit blijkt dat de referentiepersoon ongeveer 1400 € per maand verdient. Uit het rijksregister blijkt echter dat ook de moeder en de schoonmoeder van de referentiepersoon ten laste komen van haar. Bijgevolg is het inkomen van de referentiepersoon niet voldoende toereikend om drie personen effectief ten laste te nemen, rekening houden met het geldend Belgisch integratie-inkomen en om te garanderen dat geen van hen ten laste zal vallen van de Belgische openbare overheden."

Geïntimeerde diende echter rekening te houden met alle omstandigheden dienstig in deze zaak teneinde een correcte beslissing te nemen. Zo dient geïntimeerde rekening te houden met de gezins- en economische situatie. Geïntimeerde houdt echter enkel rekening met de loonfiches van de dochter van verzoeker. Het gezin van E. B. N. is als volgt samengesteld: E. B. N., haar echtgenoot Z. M., haar ouders en haar schoonmoeder.

Ouders van een Unieburger of zijn echtgenoot, kunnen met gezinshereniging naar België komen onder de voorwaarde dat zij ten laste zijn van de Unieburger en diens partner (www.vreemdelingenrecht.be).

Geïntimeerde houdt dus geheel onterecht enkel rekening met de inkomsten van E. B. N..

Naar aanleiding van de aanvraag legde E. B. N. haar loonfiches voor wat betreft de periode april 2011 - mei 2012. Zie: stuk 10- Loonfiches E. B. N.

Hieruit blijkt dat E. B. N. gedurende deze periode over een netto-maandinkomen ten bedrage van € 1.516,76 beschikte en niet over € 1.400 zoals geïntimeerde verkeerdelijk stelt in haar motivering van de weigeringsbeslissing.

Ook de loonfiches van de echtgenoot van E. B. N. werden voorgelegd. Geïntimeerde heeft hier verkeerdelijk geen rekening mee gehouden. Immers, zoals hoger reeds aangegeven kunnen ouders van een Unieburger via gezinshereniging naar België komen, onder voorwaarde dat zij ten laste zijn van de Unieburger en diens partner.

Dhr. Z. M. werd eerst via Adecco tewerkgesteld in het bedrijf NV Gom, doch is op heden via een vast contract tewerkgesteld bij dezelfde onderneming.

Dhr. Z. legt zijn loonbrieven voor wat betreft de periode februari - december 2012. Zie: stuk 11 - loonfiches Z. M.

In deze periode genoot dhr. Z. een gemiddeld netto-maandloon van 1.474,30 euro.

Volledigheidshalve wenst verzoeker er op te duiden dat dit gemiddeld inkomen eigenlijk veel hoger ligt. In de beginperiode van de tewerkstelling genoot dhr. Z. een lager inkomen, doch wanneer men naar het gemiddelde inkomen van de laatste drie maanden (december- november-oktober 2012) kijkt, blijkt dat dhr. Z. een gemiddeld inkomen van 1.979,19 euro geniet.

Voor de verdere berekening van de gezinsinkomsten houdt verzoeker echter rekening met een gemiddeld netto-inkomen van dhr. Z. van 1.474,30 euro.

Uit de praktijk blijkt dat de DVZ een minimumbedrag van 801 EUR + 267 EUR per persoon ten laste/maand gebruikt om te berekenen of de gezinshereniger die zich laat vervoegen over voldoende bestaansmiddelen beschikt, om een familielid ten laste te nemen.

In deze hebben de echtgenoten reeds een persoon ten laste, nl. de moeder van dhr. Z. Het gezinsinkomen met drie personen ten laste zal dus minimaal 1.602 euro (= 801 + (3 x 267 euro)) moeten bedragen. (www.kruispuntmi.be)

Het maandelijkse netto-gezinsinkomen waarmee men in deze diende rekening te houden bedroeg aldus € 2.931,06 ! Verzoeker woont in bij zijn dochter. Het gezinsinkomen is, conform de geldende berekeningsmethode van DVZ, meer dan voldoende om te garanderen dat geen van de ten laste genomen personen ten laste zal vallen van de Belgische openbare overheden.

Bovendien moet verweerster rekening houden met het inkomen van verzoeker zelf, dit garandeert immers eveneens dat hij niet ten laste zal vallen van de Belgische overheden. Ten tijde van de aanvraag ontving verzoeker een remigratietegemoetkoming uit Nederland ten bedrage van 678,94 euro. Wanneer men ook deze tegemoetkoming in rekening brengt van het gezinsinkomen, beschikte het gezin E. B. ten tijde van de aanvraag over een maandelijks netto- gezinsinkomen van € 3.610! Verweerster kan dan ook niet ernstig blijven volhouden dat er een risico bestaat dat verzoeker ten laste zou vallen van de Belgische staat.

2. Ten laste in het land van herkomst

"Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst en in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon.

Betrokkene legt allerlei documenten voor uit Nederland in verband met zijn remigratie en pensioen. Aangezien uit deze documenten niet met zekerheid kan afgeleid worden dat betrokkene op heden niet over dit pensioen uit Nederland beschikt, heeft betrokkene daarmee niet aangetoond dat hij in het verleden ten laste was van zijn dochter en dat hij niet over eigen inkomsten beschikt in het land van herkomst."

Een familielid is ten laste van de Belg of Unieburger (en diens echtgenoot of partner) indien het in de maanden voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die het komt vervoegen, om minimaal te overleven in zijn herkomstland of gewoonlijke verblijfplaats, rekening houdend met zijn financiële en sociale omstandigheden,

Conform de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie is het "ten laste" zijn een feitenkwestie en mag dit op alle mogelijke manieren bewezen worden. Zie: HvJ, C-215/03, Oulane en C-1/05, Jia.

DVZ houdt rekening met het inkomen en de leeftijd van de partij die zijn familie wil vervoegen. In deze is verzoeker 66 jaar oud. Verzoeker genoot ten tijde van de aanvraag een remigratietegemoetkoming ten bedrage van 678,94 euro per maand.

Uit de praktijk blijkt dat DVZ een minimumbedrag van 801 euro + 267 euro per persoon ten laste/per maand gebruikt om te berekenen of een persoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Gezien verzoeker over amper 678,94 euro per maand beschikte via een remigratieuitkering, kan men dus met zekerheid stellen dat verzoeker en zijn echtgenote afhankelijk waren van de materiële en financiële steun van hun dochter terwijl zij in het land van herkomst verbleven.

De financiële afhankelijkheid van verzoeker blijkt dus duidelijk uit stuk 7, hetgeen minstens geldt als een begin van bewijs.

Immers, het is onmogelijk voor twee volwassenen om een menswaardig leven te leiden en te voorzien in hun basisbehoeften met een remigratieuitkering van amper 678,94 euro per maand. Dit is amper voldoende om het huurgeld van een doorsnee woning of appartement te voldoen. Daarenboven wordt men echter nog geconfronteerd met vaste kosten zoals nutsvoorzieningen, voedsel, verzorgingsproducten,...

Verzoeker heeft dan ook voldoende bewezen dat zij afhankelijk was van de materiële steun van zijn dochter voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging.

De materiële motiveringsplicht houdt in "dat beslissingen van de uitvoerende macht gedragen moeten worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn en die daarom, naar aanleiding van het legaliteitstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd." (P. VAN ORSHOVEN, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488; R.v.St., o.a. 13 juni 1974, nr. 16.468, Claeys, Arr. R.v.St, 1974, 648; 7 maart 1961, nr. 8.477, Gemeente Schoten, Arr. R.v.St, 1961, 256; A. MAST, A. ALEN en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1989, 636-638.)

Dit heeft drie met elkaar onlosmakelijk verbonden verplichting tot gevolg : "de motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn, zij moeten beantwoorden aan de realiteit ten slotte moeten zijn 'draagkrachtig' zijn. d.i. de beslissing effectief verantwoorden." (P. VAN ORSHOVEN, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991- 92, 488; J. IN'T VELD en N. KOEMAN, Beginselen van behoorlijk bestuur, 1985, 38 en 99-100.)

De juiste motivering moet worden opgevat als een resultaatsverbintenis. (P. VAN ORSHOVEN, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488; Gedr. St., Senaat, B.Z. 1988, nr. 215-3, verslag van de commissie, 18.)

In casu werd de materiele motiveringsplicht van verweerster geschonden aangezien de motivering van verweerster niet gebaseerd is op motieven die aan de realiteit beantwoorden.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig.

Het middel is bijgevolg ernstig."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de beslissing in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker haalt in het eerste onderdeel van zijn tweede middel aan dat ook de loonfiches van de echtgenoot van E. B. N. werden voorgelegd en dat verweerder hier verkeerdelijk geen rekening mee heeft gehouden. Hij wijst er verder op dat de echtgenoot van de referentiepersoon zijn loonbrieven voorgelegd heeft wat betreft de periode februari - december 2012. Verweerder repliceert echter dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat er loonfiches van de schoonzoon van verzoeker zijn overgemaakt, waardoor hij op het ogenblik van de bestreden beslissing ook geen rekening kon houden met deze stukken.

De Raad stelt vast dat verweerder hierin moet gevolgd worden. In het administratief dossier kan inderdaad geen spoor gevonden worden van het voorleggen door verzoeker van loonfiches van de heer Z.M. ten nuttigen tijde, zijnde voor de bestreden beslissing van 14 juni 2012. In het kader van het annulatiecontentieux dient de Raad zich voor zijn beoordeling te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*) bijgevolg dienen de later door verzoeker voorgelegde loonfiches bij deze beoordeling buiten beschouwing te worden gelaten.

Verzoeker voert tevens aan dat verweerder verkeerdelijk gekomen is tot een netto-maandinkomen van 1400 euro netto per maand voor de referentiepersoon. Hij stelt dat het eigenlijk 1516,76 euro betreft, gebaseerd op loonfiches van april 2011 tot mei 2012. De Raad moet echter vaststellen dat er veel minder loonfiches van mevrouw E.B.N. in het administratief dossier zitten en dus ten nuttigen tijde werden voorgelegd aan verweerder en deze een gemiddeld netto maandinkomen van bij benadering 1419 euro per maand geven, hetgeen overeenkomt met de in de bestreden beslissing bepaalde som van ongeveer 1400 euro per maand. Opnieuw weze het herhaald dat met loonfiches die pas na de bestreden beslissing, op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, worden voorgelegd geen rekening kan worden gehouden omwille van de *ex tunc* beoordeling door de Raad. Er kan geen verkeerde berekening van het referentie-inkomen worden bijgetreden.

Bijgevolg kan er niet dienstig worden aangevoerd dat er feitelijke gegevens zijn in het dossier die niet of niet op correcte wijze zijn beoordeeld of dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

In het tweede onderdeel van het tweede middel voert verzoeker aan dat gezien hij over amper 678,94 euro per maand beschikte via een remigratieuitkering, men met zekerheid kan stellen dat verzoeker en zijn echtgenote afhankelijk waren van de materiële en financiële steun van hun dochter terwijl zij in het land van herkomst verbleven.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat uit de talrijke stukken uit Nederland, die verzoeker heeft voorgelegd met betrekking tot zijn remigratie en pensioen, niet kan afgeleid worden of verzoeker al dan niet nog steeds over zijn pensioen kan beschikken en dat hiermee ook niet is aangetoond dat hij ten laste was van zijn dochter of niet over eigen inkomen beschikt in het land van herkomst. Bijkomend blijkt uit de nota dat verweerder van mening is dat de financiële afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van zijn dochter, niet wordt gestaafd met een begin van bewijs terwijl verzoeker verwijst naar het stuk "remigratie specificatie mei 2011" van 678 euro dat ruimschoots onvoldoende zou zijn voor twee volwassenen om in hun basisbehoeften te voorzien.

Zoals eerder aangegeven kan de Raad zich in het kader van de materiële motiveringsplicht niet in de plaats te stellen van de administratieve overheid maar is hij enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Zoals blijkt uit het administratief dossier hebben de stukken die zijn voorgelegd door verzoeker betrekking op zijn loopbaan en pensioen alsook zijn remigratieuitkering. De Raad stelt vast dat

verzoeker toch een loopbaan van 38 jaar in Nederland heeft gehad en op het ogenblik van emigratie recht had op een pensioen. Uit de stukken blijkt evenwel dat de echtgenote van verzoeker geen eigen inkomsten had. Zoals eerder aangegeven, zit ook een stuk aangaande de remigratie-uitkering in het dossier. De Raad stelt vast dat het uit deze gegevens inderdaad niet duidelijk is of verzoeker nog op dit pensioen uit Nederland kan rekenen, noch of hij ooit enige financiële steun van zijn dochter in Nederland heeft gekregen, noch of hij nog over een eigen inkomen in Marokko beschikt. De conclusie van verzoeker dat gezien de beperkte remigratieuitkering, "met zekerheid kan gesteld worden" dat verzoeker en zijn echtgenote afhankelijk waren van de materiële en financiële steun van hun dochter terwijl zij in het land van herkomst verbleven, kan niet gevolgd worden.

Bijgevolg acht het de beoordeling van verweerder niet kennelijk onredelijk, gebaseerd op de gegevens die de administratie op het ogenblik van de bestreden beslissing ter kennis had.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aanvaard.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoeker adstrueert zijn derde middel als volgt:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweester de verplichting op om haar beslissing op een correcte wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding waarbij alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken in acht moeten genomen worden.

Zoals eerder aangehaald werd de bestreden beslissing gesteund op motieven die niet overeenstemmen met de realiteit. Bovendien heeft verweester bij het nemen van haar beslissing geen rekening gehouden met alle dienstige stukken van het dossier.

De ouders van een Unieburger kunnen via gezinshereniging naar België komen, onder voorwaarde dat zij ten laste zijn van de Unieburger en diens partner. In deze heeft men geheel onterecht enkel rekening gehouden met de loonfiches van E. B. N., dit terwijl ook de loonfiches van haar echtgenoot werden overgelegd. Voor het dossier dienstige stukken werden aldus duidelijk miskend. Dit op zich maakt al een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel."

In zijn derde middel voert verzoeker opnieuw aan dat geheel ten onrechte niet met de loonfiches van de echtgenoot van de referentiepersoon is rekening gehouden, waardoor dienstige stukken werden miskend. Zoals uiteengezet *supra* toont verzoeker niet aan dat de loonfiches van de heer Z.M. ten nuttigen tijde, zijnde voor de bestreden beslissing van 14 juni 2012, zijn overgemaakt. Bijgevolg kan verweerder niet ten kwade worden geduid dat hij niet van de reële inkomsten van het koppel op de hoogte was op het ogenblik van de beslissing. Niets moet verzoeker in de weg staan om bij een nieuwe aanvraag wel alle dienstige stukken tijdig voor te leggen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU